

1 tot 3 november, Syracuse de catacomben van San Giovanni

Toch maar een autootje geboekt voor een week voor...40 euro via RentalCars, op te halen bij Interrent Catania. Ophalen en terugbrengen betekent even tijd investeren maar de prijs is het waard. Dus we nemen de bus naar Catania airport om 13.30 uur. Er zijn slechts 2 rechtstreekse bussen per dag vanuit Marina di Ragusa. Om 05.45 uur en om 13.30 uur. Anders moet je de Ast-bus nemen naar Ragusa, die rijdt frequenter, en daar overstappen. De rit duurt 2,5 uur via Santa Croce en Ragusa, het is genieten van het Siciliaanse landschap. In het verhuurkantoorje naast het vliegveld tekenen we voor de auto. Tegenwoordig moet je de auto schoon terugbrengen, ontdaan van insecten en viezigheid op de vloermatten anders kost het je 30,= euro. Maar er is een aanbieding van 5 euro en die betalen we. Het valt ons wederom op hoe gestrestst toeristen zijn, uiterst assertief als het gaat om ophalen van een auto en in de rij staan, gehaast en wanordelijk met papieren en bagage door stress en vermoeidheid, slecht voorbereid hoe assertief ook.

We rijden - dat is bijna vast bezoek na ophalen huurauto's- naar Ikea, waar we ons weer eens een voorstelling maken van een eventuele nieuwe keuken ooit. Waar we toch weer nuttige dingetjes kopen (afsluitbare plastic zakjes, antislip onderzetters), en de zalm met patat nuttigen. Ikea is al helemaal in Kerstsfeer. Op de terugweg naar Ragusa gaan we langs Lidl om zwaardere dingen in te slaan, maar niet teveel want we reizen eind november terug naar Nederland voor de winterperiode.

Een dagje uit staat ook op de agenda deze week, maar we hebben niet veel lust om veel autotrips te doen of steden te bezoeken, we zijn een beetje uitgeblust van het zeilseizoen en de continuïteit van snel opeenvolgende indrukken. Maar Syracuse is altijd een weldaad. We parkeren dichtbij de Catacomben van San Giovanni, een monument dat we al eerder hadden willen bekijken. De gids spreekt goed Engels, we staan in een groepje van 6 mensen. De tour gaat snel en toont ons de enorme uitgestrektheid van gangen, maar je kunt die niet inlopen. Toch krijgen we binnen de route een goed indruk van de begrafenisgebruiken van de Romeinen en de grootte van het complex.

Syracuse heeft samen met Rome het belangrijkste ondergrondse vroeg Christelijke erfgoed. Het aantal ondergrondse begraafplaatsen en de hoeveelheid inscripties die gevonden zijn geven deze stad een vooraanstaande plaats onder de steden uit de oude Christelijke wereld. Reeds in de 1e en 2e eeuw na Christus werd buiten de stad een privé "Hypogeum" gebouwd, met de eerste familiegraven en tombes. Dit soort vroege privébegraafplaatsen weerspiegelen de herdenkingsgewoonten van vooraf gaande heidense culturen. De begraafplaatsen uit de 2e en de 3e eeuw vertonen tekenen van zowel heidens als christelijk samenleven. In de grote openbare begraafplaatsen uit de 3e eeuw zijn die tekenen aanwezig tot aan het Edict van Milaan in het jaar 313, waarin keizer Constantijn officieel het Christendom tolereerde. In Syracuse en Rome werden na het bewind van keizer Constantijn geen catacomben meer gebouwd. In Syracuse bevinden zich 3 uitgestrekte catacomben; Vigna Cassia en Santa Lucia uit vermoedelijk de 3e eeuw; en San Giovanni uit de 4e eeuw, de "periode van tolerantie" na het Edict van Milaan.

De Catacomben van San Giovanni werden tussen 1893 en 1909 door conservator en initiator van behoud van Siciliaans erfgoed systematisch in kaart gebracht. De catacomben bestaan uit 10.000 nissen en holten in de muren van tunnels die vanuit de hoofdruimte, de Decumanus Maximus, leiden naar de Rotonde, ronde ruimten die de gelovigen gebruikten om te bidden voor hun doden. San Giovanni kreeg zijn vermaardheid vanwege de vondst van de sarcofaag van Adelfia.

Er is geen bewijs dat de martelaar naar wie de catacomben zijn genoemd ook daadwerkelijk hier begraven is. De naam is afgeleid van de kerk die daarboven in de 17e eeuw door de Noormannen is gebouwd. De begraafplaats heeft een behoorlijk stedenplan waarin regelmatig watersystemen zijn aangelegd. De Hoofdstraat is aangelegd uit een aquaduct. In tegenstelling tot de catacomben van Santa Lucia en Vigna Cassia was San Giovanni bedoeld voor een gemeenschap die zijn Christelijke identiteit niet meer hoefde te verbergen welke blijkt uit de de grandeur van de architectuur illustraties. Buiten verscheidene soorten grafholten voor families of meerdere personen zijn holten

gevonden om botten in te bewaren en nissen die duiden op een rite; het gebruik om op de sterfdag van de overledenen -of liever de geboortedag van de geest in het eeuwige leven- zich hier te troosten en wijn, melk of honing te gieten in de afsluitsteen van het graf. Alle schatten die nabestaanden meegaven aan de overledenen zijn door grafrovers weggehaald, behalve 1: de marmeren Sarcofaag van Adelfia, welke wordt bewaard in het Archeologisch Museum van Syracuse.(zie ons blog van 28 maart 2017)

In de indrukwekkende, uit de rotsen uitgehouwen dodenstad die zich onder Syracuse bevindt is goed zichtbaar dat de havenstad vroeger een knooppunt voor internationale en regionale handel was. Deze lag aan de belangrijkste route vanuit Syria en Palestina. De oostelijke en zuidoostelijke regio van Sicilië omarmde via de handelslieden als eerste het Christendom. Daarom is hier zoveel archeologisch materiaal te vinden uit die tijd. In de catacomben zijn graven te vinden van handelslieden uit de belangrijkste bestuurlijke centra. Een voorbeeld daarvan is te zien in de marmeren sarcofaag waarin de hoogwaardigheidsbekleder Valerius zijn vrouw Adelfia liet begraven. Valerius liet voor de sarcofaag een kunstwerk overbrengen uit Rome, dat dertien scènes uit het Oude en het Nieuwe Testament verbeeldt.

Wandelend door een stad waar je je steeds meer thuis gaat voelen en niet met de bedoeling veel te bezichtigen, ontcom je er toch niet aan hier en daar een blik te werpen in verborgen schatten uit de geschiedenis. Het grote "witte" plein blijft een publiekstrekker en de paleizen en grote Dom zijn ontegenzeggelijk mooi. We worden herinnerd aan de naamdag van de patroonheilige, Santa Lucia, de martelares voor wie ieder jaar een processie wordt gehouden. We dwalen door ondergrondse gangen waar de bewoners van Syracuse schuil hielden tijdens de bombardementen van de geallieerden in 1943. We bezoeken de markt, zonder sepia te vinden. We vinden nieuwe straten en stegen en rijden wanneer het avondlicht over de sprookjes stad valt, "gevoed door cultuur", weer terug naar Marina di Ragusa.

Catacomben Syracuse San Giovanni met dank aan Erik van Dijk [Klik hier voor een impressie](#)

4 - 10 november, Marina di Ragusa

Onweer en gezellige stortregens en wat boodschapjes zoals diesel halen en bezoek aan de Hong Kong Store. Het enige warenhuis met ALLES. Een Action + Hema + V&D + C&A + Xenos tegelijk. We scoren een verstaging doorkniptang "bij noodgeval" voor de helft van de helft van de prijs, een zoeklicht, en haarspelden voor Annelies en kannen voor olijfolie. We vergapen ons sowieso aldoor. Leve China.

En het is alweer tijd voor terugbrengen van de auto. Mensen vragen wel eens wat doe je nou een hele dag? Nou, dit dus: met de auto langs de zeilmaker, doorrijden naar Catania, ruim 1,5 uur. Auto inleveren, verplicht maar heerlijk cappuccino drinken op het vliegveld en wachten op de bus (die maar 2 keer rijdt) en terugrijden naar Marina di Ragusa, aankomst 17.00 uur. Na het avondeten een paar uren investeren in route plannen met de auto 2.700 km. rijden naar Nederland: een eerdere avond en ochtend contact met de verhuurmaatschappij i.v.m. verzekerd gebied. De juffrouw van de avond vergeet terug te bellen/mailen. Opnieuw bellen (keuzemenu en wachten...) en deze juffrouw vertelt dat de huurauto in alle landen mag rijden behalve in Nederland. Dit is Eco Via. Is Nederland niet Eco genoeg? Zij regelt dezelfde auto bij Joyrent, wat een vreugde! **Joyrijden mag wel in Nederland en we hoeven geen extra en dure verzekering af te sluiten!**

Een avond routeplannen Nederland wat zou men zonder internet moeten...Is er een Ferry naar het vasteland. Op Ferry nr. 1 naar Reggio Calabria mag geen auto op...huh? Zoektocht naar Ferry2 levert de lijn Messina, Villa San Giovanni op, een gehucht in de straat van Messina. Die doen we. Hoe lang duurt dat? Een half uur. Mooi. Hoeveel kost dat? Weinig. Mogen katten mee? Ja. Hoe laat is het dan en hoeveel km. willen we dan nog rijden die dag? OK, tot aan Napels. Welk hotel kunnen we daar nemen, liefst goedkoop en met katten. F1 hotels, we vinden een hele pagina vol op internet. Onderweg moeten we qua hotels even verder kijken hoe het loopt, meteen op de checklist schijven dat we de Dongel meenemen in de auto om te kunnen internetten; van te voren zorgen dat we genoeg MB's hebben opgeladen. We bepalen: Napels en overnachten -Luzern en overnachten-Nederland. We willen in principe 1 december vroeg in de avond aankomen in Vlissingen, als alles gesmeerd gaat. De maandag daarop om 04.30 uur de auto terugbrengen naar Italië, hij mag niet in Nederland ingeleverd worden (scheelt 2.500 euro). Annelies bepaalt tijdens Peppe maar een Sms'je gestuurd dit moment van routeplannen dat zij meerijdt met Peter terug naar Italië, Milaan. We zoeken ook voor haar een vlucht terug naar Amsterdam die avond- Peter heeft al een vluchtticket, en wel voor 33 euro. Er is nog een vlucht voor het luttele bedrag van 42 euro. Inchecken ook maar meteen allebei. Borrel: proost op de succes zoekpartij. Even met de katten in het donker wandelen op het ponton. Beetje napraten en bedtijd gaap gaap.

Ook wat klussen deze dagen: olie verversen, wat een rommel van olie papier en afval! Ankerlier weer in elkaar zetten en in de ankerkluis monteren - grootste klus- kost een halve dag, waarbij Peter een onderdeel kwijt raakt. Peppe komt langs (eindelijk nadat we de zeilmaker hebben gezegd dat hij nog niet gekomen is - dus toch vinger aan de pols houden hier-) en Peppe brengt de buis voor de nieuwe buiskap JOECHEI! Maar we vragen meteen of Pepe het onderdeelje kan vervaardigen....Natuurlijk vinden we het onderdeelje alsnog : Peppe maar even een Sms'je gestuurd dat we het hebben gevonden.

11 - 16 november, Marina di Ragusa

Regen, wind, storm, zon, regen 12 graden. Het enige verschil met Nederland is, dat wanneer de zon doorkomt hij je je meteen verwarmt, je de trui weer kunt uitdoen. Tegen midden november is het landschap in slaap: alle akkers zijn leeg, de kleuren vervagen, slechts de bougainville blijft uitbundig bloeien aan de muren van woningen in Marina di Ragusa. Ook Oleanders komen nog steeds in bloei zodra de zon schijnt, deze metershoge plant die wij in Holland in onze tuintjes krampachtig proberen in leven proberen te houden en afdekken bij regenbuien, zijn hier onverwoestbare struiken.

Wanneer de zon opkomt, begint Odin door de kajuit te wandelen, zijn zus te plagen en gaat hij zijn vraag-mauw opzetten: mag ik naar buiten. We zijn hem deze week kwijt geweest. Dat heeft tot gevolg dat men zichzelf voor de kop slaat dat hij nooit een gps om krijgt, alhoewel we die wel in huis hebben. Maar Odin is immers gedrild; hij gaat nooit in zijn eentje verder dan de tot de eerste 3 boten op het ponton. Hij komt elke 5 minuten terug in de boot om mauwend te checken of wij er nog zijn; 's avonds zit hij onder de fietsen op het ponton, schuwt eventuele voorbijgangers en loopt alleen met Peter het ponton af. En nu is hij weg. Peter is met de nieuwe schijnwerper enkele pontons afgelopen, geen Odin. Annelies blijft in de kajuit, wakend over eigen ponton en boten. Die zelfde middag heeft Annelies Odin van een boot geroepen en zijn sprong naar het ponton was niet perfect berekend: hij kwam alleen met zijn voorpoten op het ponton terecht maar hield zich letterlijk vastgenageld en trok zichzelf erop. Dus de gedachten gaan deze avond naar scenario "kat verloren in Sicilië", Zou niet zo vreemd zijn, andere zeilers hebben dit seizoen een kat verloren op Vulcano. Odin kan in water gevallen zijn of vastzitten in een andere boot. Ongerust op de bank samen met grootogige Freija die ons buitensporige gedrag (totaal uit regulier avondritme) aanschouwt, ziet Annelies Odin doodleuk over de drempel naar binnen staren., Waar was je nou...?". „Mauw!" en dan kan je ook niet meer boos worden op zo een kat.

Klus 1: ankerketting uit de kluis halen. We laten hem in de Dinghy zakken. Die ligt nog op de punt van het schip, losmaken en in het water laten zakken met behulp van de lier. Peter laat de ketting in de Dinghy zakken. We duwen de Dinghy tussen ons chip en de burens door naar de kant en sjuuwen de ketting op het ponton en meten elke tien meter af. Er zijn enkele slechte verroeste stukken in de eerste 30 meter. We besluiten de gehele 30 meter er helemaal af te halen; de 85 meter die we overhouden moet genoeg zijn om te kunnen ankeren. Tot nu toe hebben we hooguit 50 meter eruit gehad met ankeren in 10 meter water. Overigens gaat de roestbak van een ankerketting je irriteren, helemaal de roest troep in de ankerkluis. Magda en Marc hebben een rek gemaakt, maar dat blijkt bij ons niet te kunnen...En 70 meter roestvrije ketting kopen is ons te gortig (2.500,= euro)

Klus 2: de kachel. Drie keer uit de kachelruimte in de bakskist weggehaald, uit elkaar gehaald, schoon gemaakt. Hij doet het niet. Besluit: niet laten repareren dit jaar, we kopen er een tweede elektrische kacheltje bij, en laten er een samen met de ventilerende airco aanstaan wanneer we in Nederland zijn.

Klus 3: een filter zetten tussen wasmachine en waterslang om het harde water wat zachter te maken zodat er minder kalk aanslag in de wasmachine komt. Helaas is er te weinig waterdruk om water door de filter met het "zout" erin te persen, dus de machine moet weer uit de kast gehaald en filter er tussenuit. Meteen de machine maar een keertje leeg laten draaien op 90 graden met veel Italiaanse azijn erin om het kalk uit de wasmachine te verwijderen.

De zeilmaker heeft de stof voor de buiskap in huis maar komt niet opmeten vanwege de regen-dat wordt donderdag pas. De regen maakt de boot wel lekker schoon. We besluiten ook om de zeilen dit jaar eraf te halen en op te slaan

bij de zeilmaker voor de prijs van € 4,00 per maand. Hij inspecteert dan meteen gratis de zeilen op eventuele kleine reparaties.

Klus 4: elke dag een paar uur lang spullen uit berguimtes weghalen, sorteren en inpakken wat mee terug naar Nederland gaat. 33 kilo reis-, lees-, en navigatieboeken. Kleding, schoenen, huishoudelijke artikelen, de windpilot, schelpen en "schatten van de zee". Souvenirs van breekbaar glas. Je komt meteen plekken tegen die schoongemaakt moeten worden. Of heringedeeld kunnen worden nu we veel meer ruimte over hebben.

Klusje 5: alle kattenkleedjes weer eens ontharen door ze in de droger van de haven te laten rondtollen. Daarna gaat Annelies er nog een paar uurtjes met haar borstel mee aan de slag om ze echt haar vrij te krijgen. Nog even lekker wassen en de katten denken dat ze nieuwe kleedjes hebben gekregen.

Klusje 6: voor de kleine raampjes in de kajuit zit een plank waardoor je net geen boeken kan neerzetten in deze ruimte. Stylistes leuk en aardig ontworpen door Beneteau voor de weekendzeilers die toch niks neer te zetten hebben, maar hoogst onpraktisch. Peter haalt een van de plankjes los en plaatst ze schuin naar achter waardoor er ineens een ruimte ontstaat voor een echte boekenplank. Kunnen er weer 2 kastjes leeg om bv het echte servies en echte glazen in op te bergen.

Tussendoor nemen we contact op met Pieter in Zeeland die wat timmerklussen in ons huis mag verrichten. En vragen de 60+ NS voordeelpas aan, want we hebben immers geen auto in Nederland. En langzaam aan zetten we de volgende nieuwsbrief in elkaar + fotoalbum.

Wat doe je nou eigenlijk op een boot?

17 - 24 november, klusweek

Feuilleton buiskap: je wacht op de smid die de buizen komt opmeten, hij komt vroeger dan je denkt. Je wacht op de smid die de buizen komt brengen, hij komt niet. Op zijn beschaafd Hollands geef je hem een week de tijd, begripvol want hij zal het wel druk hebben....Je ziet de tijd dringen, je hebt geen telefoonnummer van de smid, maar zou je die hebben....zou je hem eigenlijk niet willen opjagen, want dat werkt niet, tenminste....als je geen Italiaan bent. Je gaat dus naar de zeilmaker en zegt dat de smid nog niet is geweest. Ze vragen: is hij nog niet geweest? Verbouwereerd. Wij zeggen:, nee". Ze bellen hem. De zeilmaker zegt dat hij vandaag nog, of anders morgen komt met de buizen en „zodra de smid de buis heeft geïnstalleerd komt Laura het model opmeten". Horen wij het goed? "zodra".

Hij komt, die lieve goeie smid en in 5 minuten tijd zit er 1 buis extra bij de 2 buiskapbuizen. Buongiorno en meteen Ciao Pepe.

Dan komt de zeilmaakster niet want het is slecht weer. Wij maken ons (geheel tegen de natuur van Peter, maar toch...) een béetje zorgen. Nee, heus, echt die buiskap zal vòòr ons vertrek naar Nederland gegarandeerd op de boot zitten.

Op 16 november om 09.32 krijgen we een mail: de zeilmaker komt zo. We lopen nog half naakt - piano piano helemaal in Italiaans tempo. We schieten in onze broeken.

21 november zou de zeilmaker weer komen om het model te passen. Wij vallen om 08.00 uur uit ons bed om zo vroeg mogelijk naar de markt te gaan en keurig "thuis" te zijn als ze komen. Afspraak eind van de ochtend, wij rekenen op 12.00 a 13.00 uur, maar je weet nooit... Om 12.00 uur krijgen we een mail dat ze nog druk aan het naaien zijn en wellicht is het beter dat ze morgen komen....?

22 november, we zitten paraat in de kuip met koffie en speuren de marina af vanaf 09.00 uur. Om 10.30 is het zover. We klagen niet het wordt "one hell of a sprayhood"!!!! Het model past, alleen de zijstukken nog opmeten en merken waar de ruiten moeten komen. Peter geeft tactisch aan dat wij dinsdag (is woensdag maar dat zeggen we niet) naar Nederland gaan en de buiskap er dus echt op moet zitten. Gaat helemaal lukken, geen probleem we komen hem maandag plaatsen, noubeter zaterdag. Si, sabato ci vediamo. Certo! Ondertussen haalt Paolo op

professionele en overzichtelijke wijze onze zeilen naar beneden, wij laten de zeilen nakijken door hem en opslaan voor de winter.

1 ding moeten we de zeilmaker meegeven, nee 2: Onesail/sisail werkt keurig. Ze communiceren tenminste als ze niet kunnen komen.

Klussen deze week:

- hoge boord gepoetst glimt als een spiegel
- halve kuip in de was
- vloerdelen kajuit er allemaal uit en onder de vloer schoon
- elke dag een tas inpakken of wel iets klaarleggen voor Nederland
- ondertussen kastjes soppen, want als je mandjes leeghaalt om te kijken of je iets naar Nederland wilt meenemen, dan kom je vuil tegen
- boekenrek maken door een paneel voor het raam naar achteren te verplaatsen
- een kastje komt leeg en Peter maakte een plankje zodat we (echte)glazen en servies in het kastje zetten en kunnen laten staan ook bij golven van 3 meter
- Buitenboordmotor van de Dinghy doorspoelen
- dinghy schrobben, spuiten, drogen, opvouwen en in een tas op Skadi binden
- watertank met azijn reinigen
- probleem met waterleidingen en lokaliseren: uit de kraan van het aanrecht komt stinkwater, niet uit de badkamerkraan. Wordt vervolgd.....

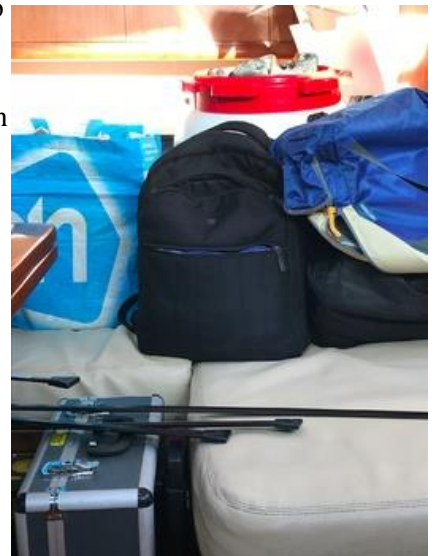
Ondertussen zijn er nog social events in de Marina en voor sommigen melden we ons af; we moeten echt onze klussen af krijgen voordat het weer omslaat en dat zou al zondag kunnen zijn. We eten wel gezellig mee met Thanksgiving, meer voor de leut dan dankbaarheid. We slaan olijfplukdag (met eten en hik-wijn) over, slaan de BBQ over die de Marina organiseert en vergeten zowaar de vrijdagborrel, terwijl we in onze handen wrijven want de klussen zijn gedaan. Nederland we zijn er klaar voor!!!

Opmerking van de week door Paolo van Onesail: Peter vraagt kijk je naar de Volvo Ocean Race? Paolo zegt : **Oceaan zeilen; een makkie. Med zeilen....dát is pas moeilijk.**

25 - 28 November, Laatste voorbereidingen

Zaterdag komt inderdaad de zeilmaker met de nieuwe buiskap en gaat deze erop zetten. Er blijken in de 2 zijkanten links en rechts achteraan de buiskap 2 extra ramen te zitten waar Annelies niet zo blij mee is omdat hier in de hete periode ook weer zon door komt en we het dan moeten afschermen. De achterste 2 delen blijken ook niet goed te passen, het zit allemaal veel te los en ook voor bij de nieuwe grote ramen blijkt veel te veel ruimte te zitten waardoor de buiskap niet mooi strak staat. Laura bekijkt dat alles een keertje en zegt dat ze het gaat aanpassen en dat ze maandag weer terug komt. Peter benadrukt nog een keertje dat we dinsdag weggaan maar dat is geen probleem volgens haar. To be continued dus. . .

De tijd begint aardig op te schieten om naar Nederland te gaan. We zijn nog steeds bezig om meer spullen te verzamelen om mee te nemen naar Nederland en de boot begint een soort pakhuis te worden. De achterkajuit ligt behoorlijk onoverzichtelijk vol en de bank in de kamer kan ook niet meer gebruikt worden om te zitten.

Voor het probleem met de watertank gaan we op zoek naar de oorzaak. Om de achtertank open te kunnen maken moeten we eerst een deel van de achterkajuit leeg maken. Als we de tank openen en het water proeven blijkt dat helemaal OK te zijn, geen spoortje van een stinkende lucht of smaak. Dan bij de waterpomp proeven onder de bank in de kamer. Ook daar geen spoortje van stank of vieze smaak. Het lijkt er dus op dat in het laatste deel van de leiding, van de pomp naar de kraan in de keuken, het probleem zit. We hebben de leidingen vanuit de voortank doorgespoeld met azijn om de kalk te verwijderen en wellicht dat door het verwijderen van de kalk er alg is

vrijgekomen in de leidingen. Bij Daniel, de Chandlery, halen we een fles schoonmaakmiddel voor watertanks en leidingen en we gebruiken weer de voortank om het in de leidingen te krijgen.

Volgens de gebruiksaanwijzing vullen we de tank met 400 ml reinigingsmiddel op 10 liter water en spoelen dit in de leidingen en laten het, conform de gebruiksaanwijzing, 2 uur in de leiding staan. Als we dan de kraan openzetten komt er bruisend water uit, het heeft dus wel iets gedaan met de inhoud van de leiding. Het restant van de 10 liter laten we voor de zekerheid nog maar een keertje 2 uur in de leidingen staan en opnieuw komt er bruisend water maar wel beduidend minder.

We vullen de voortank met 100 liter water en laten dit door de leidingen wegllopen, en nog een keertje 100 liter water en ook dit gebruiken wij alleen om te spoelen. Als we daarna de achtertank bij zetten en het water proeven (en ruiken) blijkt het geholpen te hebben, het water is weer zo goed als reukloos en smaakt ook weer goed.

Pffff weer zo een klus waar je eigenlijk niet op zit te wachten, zeker niet als je 2700 km. gaat rijden naar Nederland.

Maandag komen Paolo en Laura met de buiskap waar nog niets aan is veranderd. Paolo wil kijken wat het probleem is. Ze zetten de buiskap er weer op en Paolo en Laura overleggen waar het aan kan liggen. Voordat de ramen er in werden gezet zat de buiskap prachtig strak en nu is het rommelig. Het blijkt dat bij het inzetten van de ramen door de naaister, niet de juiste lijn van de ramen is gevolgd waardoor er te veel ruimte is ontstaan en dat moet opnieuw aangepast worden. Dan hebben we nu nog een probleem want wij gaan weg en de buiskap is dus niet af.

Wij hebben ondertussen wel veel vertrouwen gekregen in Paolo want zelfs onvolkomenheden die wij niet zagen worden door hem aangemerkt als niet goed en worden aangepast. Hij wil dus echt kwaliteit afleveren ook als het langer duurt. Hij zegt zelf ook dat het pas goed is als hij er zelf heel tevreden over is. Uiteindelijk spreken we af dat zij de buiskap afmaken als wij terug zijn in Nederland. Paolo maakt foto's van de buiskap als die erop staat en stuurt die dan naar ons op. Hij belooft dat het echt perfect gaat worden. Wij gaan daar, een beetje gedwongen door de tijd, meer akkoord. Ze laten de buiskap er niet opstaan als hij klaar is maar nemen hem mee naar de zaak waar hij voor de rest van de winter wordt opgeslagen.

Dinsdag gaan we samen met Susan naar Catania om de auto op te halen voor onze reis met de katten naar Nederland. Net als de vorige keer zijn ze bij Joyrent weer heel aardig en behulpzaam en krijgen we een Ford Focus Estate mee met een behoorlijk grote laadruimte. Daar zou toch alles wel in moeten passen? We gaan het zien.

Aangekomen bij de marina beginnen we met de auto in te pakken, de stuurautomaat voor de achterste stoelen te plaatsen blijkt een uitkomst en langzaam aan bouwen we de laadruimte vol met al onze spullen. Het is passen en meten maar uiteindelijk zit alles erin, behalve de katten en wij, en de auto is tot aan het dak volgestapeld. De Skadi ligt ondertussen 5 cm hoger in het water door al het gewicht wat er uit is gehaald.

Nu de Skadi weer leeg is wordt alles dat achter blijft weer opgeruimd en ziet het er weer fatsoenlijk uit en niet meer als een pakhuis. 's Avonds scoren we een Pizza, want in koken hebben we geen zin meer, en gaan we een laatste keer naar de Stella bar. Terug naar de Skadi en vroeg slapen want we krijgen lange dagen.

29 en 30 november, reis naar Nederland (foto snelweg Gotthard)

Om precies 10 uur gaan we op weg. Het eerste stuk vanaf Marina di Ragusa tot Catania, een traject van 300 km., is ons bekend daarna is het de grote weg naar Messina. Bij de Veerpont aangekomen kopen we een kaartje aan het loket en rijden we naar de vertrekplaats. We zien meerdere veerponten maar er staat nergens aangegeven welke pont we moeten hebben. Bij de eerste staan een paar mannen te wenken en het blijkt de goede pont te zijn. Nog voor we stil staan gaan de deuren dicht en zijn we onderweg naar het vaste land van Italië waar we binnen 20 minuten zijn. Vanaf nu hebben we snelwegen tot vlak bij huis.

Als we door de voet van Italië rijden op weg naar Napels rijden we constant door bergen en een oneindig aantal korte en lange tunnels. We vinden het ongelooflijk hoe deze wegen hier aangelegd zijn. Al jaren ontzag voor Zwitsers met hun tunnels, blijkt dit staaltje wegebouw nog een stuk ontzagwekkender. Dat moet jaren geduurd hebben voor deze wegen af waren. DE ader van zuid naar Noord Italië.

De katten slapen onderweg en we hebben er letterlijk geen kind aan. Ze beschouwen het gewoon weer als een reis, nu niet op zee maar in een auto. Het zijn geweldige reiskatten geworden. Je zal altijd zien dat ze de slaapplek die

wij vor hun in petto hebben, juist niet kiezen. Tenminste...Odin en hij propt zichzelf tussen kleine dingen achter de hoofdsteun van de linker zitplaats, met zijn kont tegen het raam, onder een dekentje en met zijn snuit glurend vooruit naar wat wij doen. Het horen van onze stemmen blijkt ook nu weer vertrouwd en stelt hen op hun gemak.

's Avonds komen we aan bij het Novotel hotel net boven Napels, in de stad Caserta. Net als op de boot nemen we samen het aankomstprogramma door: Peter zal de overnachtingsspullen naar de kamer brengen en dan lopen we samen met de katten (in de fietsmanden) naar e kamer. Het gaat super makkelijk. De katten zijn super nieuwsgierig naar alle hokjes en geutjes en krijgen een bakje eten en drinken en we zetten het kattenbak-vloerdeel dat we hebben meegenomen ook neer, onder het bureau. Er wordt gegeten en flink gesch.... De katten zijn echt lief en gedwee en we verbazen ons over het probleemloze vervoeren van deze dieren.

De volgende ochtend is het vroeg op pad. De overheerlijke cappuccino scoren we onderweg net als een zoet broodje en wat drinken voor onderweg. Verder door Italië. Nu blijkt pas hoe groot, of eigenlijk hoe lang dat land eigenlijk is. We rijden afwisselend door bergen en vlakke gedeeltes en als we geen katten bij ons hadden dan kan je hier wel een week over kunnen doen: het is namelijk prachtig om hier te rijden en naar de natuur te kijken.

We doorkruisen Lazio, Toscane met zijn mooie landschappen en in de verte steden op heuvels zoals Montepulcano. Olijfgaarden, wijngaarden, loofbomen in meerdere herfstachtige kleurschakeringen afstekend tegen een knalblauwe lucht. Tegen de tijd dat we Milaan naderen berekenen we dat we met gemak verder kunnen komen dan onze geplande overnachtingsplaats Luzern.

Het is voor Annelies een memory route door Toscane te rijden, en de Gotthardtunnel in het verschiet te hebben. Want ja, bergen daar is zij verzot op. We kopen het Zwitserland vignet aan de grens bij een zuur kijkende jongedame. Die nog zuurder kijkt als we blijven geen cash bij ons te hebben, want dan moeten we het vignet op het bureau kopen en zo blijkt later, daar kost hij 5 euro minder. Toch weer een leuk meepakkerje om in te wisselen voor een versnapering.

De Gotthard is stil en we houden ons aan de verplichte snelheid om deze ondergrondse weg van ruim 16 kilometer door te rijden. We komen ondertussen steeds hoger in Zwitsers landschap, waar we reeds licht besneeuwde hellingen om ons heen zien. De lucht is grijs en poedersneeuw valt op onze voorruit.

Het rijdt lekker aan. We nemen de route door Frankrijk en Luxemburg en we overleggen of we niet gewoon zullen doorrijden naar Nederland. Peter gaat er helemaal voor. Overigens blijkt het geen goed idee om, zoals we aanvankelijk gedacht hadden, de katten af en toe even uit te laten. Ze zijn bang van het geraas van verkeer, de onbekendheid van de parkeerplaats en duiken na 1 ademtucht de auto weer in. We rijden dus gewoon door. De katten slapen en vragen niet om eten of het toilet. Behoorlijk makkelijk dus.

Dan overvalt een fikse sneeuwbus ons, het is pikkedonker, en listig in onbekend gebied op een donkere tweebaansweg in tegemoetkomende sneeuwvlokken in Frankrijk. We hebben de Dongel mee in de auto en gebruiken daar internet van. Annelies zoekt een formule ! hotel in de buurt, we moeten er 20 minuten voor terugrijden, langzaam vanwege de sneeuw.

Een perfecte stop. We laden uit en in, volgens vast patroon nu. Het is een kleine maar hoge kamer (met extra bovenbed) een wastafel, een tv en een kleine hele goede verwarming. Buiten dwarrelen de vlokken neer, binnen is het gezellig. Het bed is aanzienlijk beter dan in het Novotel dat ons, na onze klacht, vertelde dat dat Frans concept is: een ijzeren opvouwbaar lits jumeaux.

We slapen allemaal goed. De katten ook, ook al waren ze in coma in de auto. Wellicht zijn ze toch oplettend en zijn de reis en alle indrukken vermoeiend voor hun. Freija vindt een geweldige slaapplek in de ronde wastafel, afwisselend met een dutje in haar mand. In de wastafel heb je trouwens een grandioos uitzicht door het raam op de vallende sneeuw en het witte bos. Een klein beetje sprookjesachtige nacht op route naar huis....en lijkt wel of de katten voelen dat er weldra een eind aan reizen komt en dat er iets heel spannend gaat gebeuren...